

Publicerad 2007-06-09 22:35 av Mandalay

Jag vet inte vad jag vill säga med det här, och jag vet inte vad jag menar.

Bara ord.

Låt mig hjälpa er.

Jag var ensam ute i skogen idag.

Men skogen såg inte ut som den brukade.

Istället för fågelsång och vackra växter.

Hörde jag ett förtvivlat skrik, från ett barn.

Och blåbären var uppätta.

Jag såg fotspår i leran efter regnet.

Små små fötter, inte från ett barn utan från flera.

Och plötsligt stog de framför mig.

Tre blonda små flickor, gråtandes och bedjande.

Vid deras fötter låg en pojke.

Han var likblek. Men det var flickorna också.

Jag backade bakåt i förskräckelse.

Då gick de mot mig. Först långsamt,

Men sedan började de springa.

De drog och slet i mig. Och jag sprang.

Jag snubblade i mossan, på en trädgren.

Det var som att någon hade lagt den där med flit.

Det slog mig hur starka de var för att vara barn,

när de drog med mig tillbaka.

Jag hade inte en chans, och plötsligt låg jag på marken.

Du måste ta hans plats..

Jag fylldes av medlidande för den lille pojken bredvid mig.

Men plötsligt såg jag att det var jag. Jag som ung.

Så hade han inte sett ut förut.

Men det spelade ingen roll. Jag kunde inget göra.

Suckade i uppgivenhet och höll ut armarna mot dem.

Det har jag redan gjort.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mandalay med Poeter.se id #16753 innehar upphovsrätten